

Sygn. akt II AKz 442/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Jolanta Śpiechowicz

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **L. G. (G.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i art. 245 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 6 lipca 2015 roku, sygn. akt XVI K 124/15

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2015 roku, Sąd Okręgowy w Katowicach, działając w oparciu o przepis art. 344 k.p.k., utrzymał w mocy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania zastosowany wobec oskarżonego L. G. postanowieniem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 19 lutego 2015 roku, sygn. II Kp 60/15 i określił dalszy czas trwania tymczasowego aresztowania do dnia 19 października 2015r.

Powyższe postanowienie zaskarżone zostało przez obrońcę oskarżonego, który zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 2 i art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k. przez uznanie, że ustawowe zagrożenie karą za czyn zarzucony jest przesłanką wystarczającą do stosowania tymczasowego aresztowania, bez względu na inne okoliczności, a przede wszystkim potrzebę zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania oraz wpływu stosowania tego środka na skutki dla najbliższej rodziny oskarżonego, co miało bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione zażalenie nie jest zasadne, wobec czego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zawartym w nim twierdzeniom, analiza akt sprawy nie pozostawia wątpliwości, że w sprawie przeciwko L. G. dalsze stosowanie wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego uzasadnione jest potrzebą zabezpieczenia prawidłowego toku rozpoczynającego się postępowania jurysdykcyjnego.

Kontrola instancyjna wykazała, iż materiał dowodowy zgromadzony w dotychczasowym postępowaniu przygotowawczym, w postaci zeznań świadków, rzeczowego materiału dowodowego, a także wyjaśnień samego oskarżonego oraz współsprawców wskazuje na duży stopień prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanego przestępstwa, o którym mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Jak dotąd nie ujawniły się również jakiegokolwiek nowe okoliczności, które podważyłyby istniejące przekonanie o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Natomiast skarżący w uzasadnieniu zażalenia nie wskazuje na czym zarzucana obraza art. 249 k.p.k. miałyby polegać, poprzestając wyłącznie na sformułowaniu twierdzenia o jego naruszeniu.

Nieprzekonujące są także argumenty obrońcy kwestionującego istnienie na gruncie przedmiotowej sprawy szczególnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania określonych w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzi uzasadniona obawa podejmowania przez oskarżonych w niniejszej sprawie prób uzgadniania wersji wydarzeń w razie przebywania na wolności i okoliczność, że inicjatywa w tym zakresie pochodzi ze strony innego współoskarżonego wbrew twierdzeniom obrońcy wcale tej obawy nie usuwa. Możliwość bezprawnego wpływania na tok postępowania jest także niezależna od etapu, na którym znajduje się postępowanie karne.

Należy także podzielić istnienie obawy co do możliwości ucieczki lub ukrycia się oskarżonego w razie zastosowania innych środków zapobiegawczych jeśli zważyć na trudności z ustaleniem miejsca pobytu oskarżonego przed jego ujęciem. Zauważyć przy tym należy, że skarżący nie zakwestionował występowania powyższej szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania.

Występowanie opisanych wyżej przesłanek dodatkowo potwierdzają okoliczności, o których mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Realna możliwość wymierzenia surowej kary pozbawienia wolności wynika bowiem z faktu, że oskarżony stanął pod zarzutem popełnienia zbrodni zabójstwa, zagrożonej karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 8, a także z wysokiego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu oraz z faktu naruszenia dobra prawnego, które podlega szczególnej ochronie prawnej. Z kolei realna możliwość wymierzenia surowej kary pozbawienia wolności może skłaniać oskarżonego do podejmowania bezprawnych prób uniknięcia odpowiedzialności.

Jednocześnie podkreślić należy, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania określone w art. 259 § 1 k.p.k. Podniesione przez skarżącego okoliczności dotyczące sytuacji rodzinnej oskarżonego nie stanowią argumentu przemawiającego za odstąpieniem od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Tymczasowe aresztowanie zawsze pociąga za sobą niedogodności dla osób pozbawionych wolności oraz ich rodzin i sytuacja zastana na gruncie przedmiotowej sprawy nie może być oceniona jako szczególna lub wyjątkowa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Z:/

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu i obrońcy,

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 29 lipca 2015 roku.